

JÉZUS, MINT PÉLDAKÉPÜNK

„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszekembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszekében... És ők legyőzték azt a Bárány véréért, és az ő bizonyosságtételüknek beszédéért; és az ő életüket nem kímélték mind halálig.” (Jel. 3,21; 12,11.)

JÉZUSHOZ HASONLÓAN GYŐZNI

Vannak, akik úgy gondolkodnak a fenti igeversek alapján, hogy nekünk is úgy lehet, sőt, csakis úgy lehet győznünk, ahogyan Jézus győzött. Első hallásra nem is okoz semmi gondot ez a megállapítás. Kritikussá csak akkor válik, ha a vers mondanivalóját megfordítják, és azt állítják, hogy Jézus is úgy győzött, ahogyan mi győzhetünk. Ez a megfordított üzenet is csak akkor jelent problémát, amikor azzal szembesülünk, hogy ez a megállapítás egészen sajátos tartalommal tölthető fel azok részéről, akik hajlamosak az ilyen jellegű következtetésekre.

Ezek az emberek abból a megállapításukból indulnak ki, hogy Jézus ugyanolyan születésbeli adottságokkal lett emberré, mint mi. Vagyis, Jézus is ugyanazokkal a bűnös hajlamokkal született, mint mi, az átöröklés minden kihatását magára vette a testtelélével. Ezért a hozzánk hasonló állapota miatt a kísértései is ugyanolyan törvényszerűségeket hordoztak. Ha viszont a kísértéseit hozzánk hasonló állapotban élte át, akkor teljesen egyértelmű, hogy a győzelmeit is hozzánk hasonlóan vívta ki. Végül pedig azzal a következtetéssel zárják, hogy ha nem így lenne, akkor Jézus nem lehetne példakép számunkra.

Ezek az elgondolások azonban még itt sem állnak meg, hanem tovább viszik a következtetéseiket. Úgy érvelnek: ha Jézus hozzánk hasonlóan küzdött a testében levő bűnös hajlamok ellen, és győzött, akkor Hozzá hasonlóan mi is győzhetünk. De azt is állítják, hogy Jézusnak még a Gecsemánében is „egy belső akaratot kellett visszautasítania, megtagadnia, – ’az én saját

akaratomat’ – mely lehetőleg szakadatlan ellenállásban volt az Atyjának akaratával.” (Robert J. Wieland: Az 1888-as üzenet. 41. old.)

Ha ez igaz lenne, akkor ez egyrészt azt jelentené: amennyiben Jézusban még az utolsó pillanatokban is voltak az Atyáétól teljesen eltérő akarati vágyak és szándékok, akkor ne essünk kétségbe mi sem, ha ilyen vágyakat, és az Atya szándékával ellentétes akarás hajlamát fedezzük fel magunkban. Ettől még mi is teljesen olyanok vagyunk, mint Jézus volt. A lényeg az, hogy ne engedjük ezeket a hajlamokat elhatalmasodni, hogy tetteinkben jussanak kifejezésre, – mintha ez lehetséges volna a mi esetünkben. Szerintük ugyanis valójában ez jelenti a Jézushoz hasonló győzelmet. Ha neki sikerült, akkor nekünk is sikerülhet.

Mindezek alapján azonban felmerül az a valóságot érintő kérdés: Valóban sikerülhet nekünk is az, ami Jézusnak sikerült? Valóban ugyanazt kell produkálnunk nekünk is, mint amit Ő tett? Jézus győzelme valóban példaértékű nekünk a megszentelődésünkben, a bűntől való szabadulásunkban?

János apostol a Jelenések könyvében írt gondolatával egyáltalán nem azt akarta mondani, hogy mi is képesek vagyunk azokban győzni, amikben Jézus győzött, és azt sem mondja, hogy Jézusnak is azokban kellett győznie, mint amikben nekünk. Még céljában sem azonos Jézus győzelme és a miénk. Neki ugyanis a szentségét és tisztaságát kellett megőriznie, nekünk pedig a bűnös állapotunkból kell megszabadulnunk. Mindkét esetben lehetséges a győzelem, de az alapige kijelentése a győzelem tényére teszi a hangsúly, és nem a hogyanjára. Jézus szent maradt a győzelme által, mi pedig szentségre juthatunk a győzelmes élet által.

A másként gondolkodók viszont azt mondják erre, hogy „Jézus hozzánk hasonló születésbeli állapota miatt nem volt tökéletes, hanem csak eljutott a tökéletességre”, így tehát a tökéletességre jutó ember példája Ő számunkra. Hadd idézzek egyikük írásából ennek az értelmezési módnak a szemléltetésére.

„Jézus azonban nemcsak tanításával határozta meg az emberi élet rendeltetését, hanem életpéldájával is. Keresztségekor is, a hegyi beszédében is azt vallotta, hogy Neki feladata »minden igazságot betölteni« a földön. Ezért nevezi az Írás »második Ádámnak«, azaz egy új emberiség fejének. **A bűn világából győzelmesen kiemelkedő, ismét tökéletességre jutó ember mintája, első képviselője Ő.** Ezért nagy jelentőségű az, amit a Zsidókhoz írt levélben olvashatunk Róla: »Tökéletességre jutva üdvösség szerzője lett mindazoknak, akik neki engedelmeskednek.« **Ha Jézus, mint második Ádám tökéletességre jutott, akkor tökéletességre kell jutnunk nekünk is, be kell töltenünk ezt az igazságot nekünk is.**” (Vankó Zsuzsa: A boldogság törvénye 180. old.)

Ennek az idézetnek az üzenete azt a gondolatot sugallja felénk, hogy Jézus nem volt tökéletes, de győzelmes élete által tökéletességre jutott. Ha ehhez még azt is hozzá vesszük, amit Péter apostol írt, akkor teljessé válik az a kép, amit ők gondolnak Jézusról, mint példaképről. *„Mert arra hívatatok el; hiszen Krisztus is szenvedett érteteket, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek”* (1Pét. 2,21.). Vagyis azt gondolják, hogy Jézus is csak úgy jutott tökéletességre, ahogyan mi juthatunk el oda, ezért példa számunkra Ő. Csak az Ő nyomdokain juthatunk el mi is a tökéletességre. Ezekre az elgondolásokra adott választomat a következő részekben fejtem ki.

AZ ÖNMEGVÁLTÁS EVANGÉLIUMA

Az előbb idézett gondolkodásmód az önmegváltás evangéliumát képviseli következtetéseiben, még akkor is, ha ezt nem fogalmazza meg közülük senki sem ilyen kisarkítottan. Az előbbi magyarázat képviselői ugyanis azt állítják, hogy Jézus hozzánk hasonlóan a bűnös hajlamok örökségével született, de ez az állapota nem igényelt számára megváltást, ebből viszont az következik, hogy akkor a mi születésbeli állapotunk sem igényel megváltást, mivel mi is Hozzá hasonló állapotban születtünk.

Ez az elképzelés törvényszerűen nagyon súlyos következtetéseket von maga után. Ha Jézusnak nincs szüksége megváltóra születésbeli állapota miatt, – pedig szerintük Jézus is bűnös hajlamokkal terhelt született – akkor azoknak a kisgyermeknek sincs megváltásra szükségük, akik ártatlanul hálnak meg, személyesen elkövetett bűnök nélkül. Ezzel viszont egyértelműen azt állítjuk, hogy bizonyos területeken teljesen felesleges a megváltás az emberi család egy-egy tagja számára. Ezzel a következtetéssel oda lehet eljutni, hogy a bűnös embertől is születhet az örök életre jogosult utód, abban az esetben, ha még nem volt személyesen elkövetett bűne.

Ha viszont ez a következtetés nem igaz a kisgyermek életére, akkor nem lehet igaz Jézus esetére sem, ha Ő tényleg mindenben hozzánk hasonló örökséggel született. Ha az ember születésbeli állapota megváltást igényel a kis gyermekek esetében, akkor Jézus születésbeli állapota is megváltást igényelne, ha hozzánk hasonló állapotban született volna.

A hozzánk hasonló születésbeli állapota alapján Jézus sem lehetett volna jogosult az örök életre. Ebben az esetben már neki is megváltóra lett volna szüksége. Mivel önmaga megváltója senki sem lehet, ebből következően akkor már a mi Megváltónk sem lehetne. Mindenkinek meg kellene tanulnia, hogy ilyen komoly horderejű állítást csak akkor szabad képviselni, ha előbb készek voltunk megvizsgálni annak minden irányú kihatását is.

A másként gondolkodók az előbb említett elképzelésüket megpróbálják evangéliumként (örömhírként) képviselni mások felé. Megnyugvást jelent számukra az a gondolat, hogy Jézusnak ugyanúgy kellett a bűnös természete ellen küzdenie, mint nekünk. És ha Jézusnak sikerült, akkor nekünk is sikerülhet tökéletességre jutnunk, hiszen éppen ezért, és ebben lehet példa számunkra Ő.

Ez az elképzelés viszont csak látszólag állít elénk ilyen szép célt, valójában a bűneiben szeretne megnyugtatni mindenkit.

Üzenetének hátterében ugyanis az áll, hogy a Jézus által elért győzelem nem más, minthogy nem mondott igent egyszer sem a természetében levő bűnös vágyak készítésére, és így egyszer sem követett el bűnt. Ám a természetében továbbra is ott volt, és ott is maradt a bűnös vágy, a hajlam és a kívánság. Ettől a tehetől csak a feltámadás szabadította meg, mint ahogy mi is csak a feltámadás után, az átváltozáskor fogunk megszabadulni tőle – mondják ők. Ezt állítják az írásaikban is.

„Nem szabad elfelejtenünk azt, hogy öröklött természetünk nem változik meg földi életünk során sohasem. Csak Krisztus dicsőséges megjelenésekor történik meg a »nyomorúságos test elválása« a feltámadás vagy – az élők esetében – az átváltozás által.” (Vankó Zsuzsa: A boldogság törvénye 173. old.)

Ez az „evangélium” tehát a természetük bűnösségében igyekszik megnyugtani az embereket. Állításukkal – a Biblia tanításával ellentétben – tagadják, hogy a szív már ebben az életben is megtisztulhat, és a régi természet meggyógyulhat. Mintha a Biblia nem azt tanítaná, hogy Isten meg akarja tisztítani a szívünket, és meggyógyítani a lelkünket. Pedig Ellen White is elég sokat ír arról, hogy Isten milyen változást szeretne elvégezni bennünk már most. János apostol megszentelődéséről például azt írja:

*„Heves és becsvágyó **természete megváltozott**. A Szentlélek újjáteremtő befolyása **szívét megújította**. Krisztus szeretetének hatalma teljesen **átalakította jellemét**. Ez a Jézussal való közösség biztos eredménye. **Ha Krisztus szívünkben lakozik, akkor természetünk tökéletesen átalakul**.”* (EGW: JVÚ 56:1).

Az előzőekben felvázolt tanításuk azért hat sokak számára megnyugtatóan és örömhírként, mert aki elfogadja, hogy az öröklött, régi bűnös természet Jézusban is benne volt, még akkor is, amikor a Gecsemánében készült a megáldoztatására, akkor neki sem kell kétségbeesnie, ha a természetében ilyet tapasztal.

Ez az elképzelés viszont Isten megváltási művének a meghamisítását jelenti. Az Isten üdvözítő kegyelme ugyanis éppen azt tűzte ki célul, hogy a bűn által megromlott régi természetünk már itt a földi életünkben is folyamatosan megváltozzon és meggyógyuljon. Dávid is ezért imádkozott, kérve Istent: *„Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten”* (Zsolt. 51,12.).

JÉZUS PÉLDAADÁSA

Egy dolgot mindenki felejtse el teljesen és véglegesen: - azt, hogy Jézus mindenben a mi példánk szerint élt győzelmes életet. Jézus ugyanis nem a megszentelődés folyamatában állítja elénk az életét példaként, hanem a megszentelt élete példáját mutatja be nekünk. A szent élet Nála nem egy életen át tartó küzdelem eredménye volt, hanem egy születésbeli állapot, amit egész életén keresztül megőrzött. Szent életét tehát csak célként állítja elénk, hogy Istennel összekapcsolódva próbáljuk meg elérni mi is azt a szintet, amit élete által állított elénk, támadjon fel bennünk is az a vágy, hogy olyan életet éljünk, amelyet Ő élt. Vagyis igyekszik *„megtisztítani magát, amiképen Ő is tiszta”* (1Jn. 3,3.).

„Ha az Ő jellembeli tökéletességét felismertük, bennünk is felébred a vágy, hogy teljesen megújuljunk, és az Ő tisztaságának képmására alakuljunk át.” (EGW: GHB 23:4.)

„Élete és jelleme nem csak Isten jellemét tárja fel, hanem az ember lehetőségét is. Jézus Isten képviselője volt, és az emberiség példája. Bemutatta a világnak, hogy mivé válhat az emberiség, ha hit által egyesül az Istenséggel.” (EGW: Szemelvények, I. kötet, 321.)

„Krisztus élete a tökéletes emberi életet példázza. Emberi természetében pont olyan volt, mint amilyen te lehetsz...” (EGW: SDA BC, 5. 1124.)

„Azzal, hogy az elbukott állapotban levő ember természetét öltötte magára, Krisztus a legparányibb mértékben sem osztozott annak bűneiben. Alávetette magát az

erőtlenségnek, betegségnek, amely az embert is körülveszi, hogy beteljesedjék, amit Ésaías próféta mondott: »Pedig betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozá.« Betegségeink érintették Őt, és mindenben megkísértetett, akárcsak mi. De bűnt nem ismert. Ő volt a szeplőtlen Bárány. Ha Sátánnak sikerült volna a legcsekélyebb dologban is bűnre hajtania Őt, azzal ő taposott volna az Üdvözítő fejére. Azonban csakis a sarkát mardoshatta. Ha Üdvözítőnk fejére taposhatott volna, az emberiség elvész. Isten haragja zúdult volna rá, akárcsak Ádámra. Ne legyünk tévedésben Krisztus emberi természetének büntelenségét illetően.» (EGW: SDA 5BC, 1113.)

Bűnös természetünkből megszabadulni tehát csak nekünk kell. Ebben Jézus nem volt, és nem is lehet példa számunkra.

Az újjászületett ember győzelmeiben viszont van egy pont, ahol Jézus hasonló törvényszerűség alapján tudott győztes maradni a kísértésekben.

*„Azért jött, hogy úgy állja ki a próbát, ahogyan nekünk kell, s ezzel **a hit és engedelmesség példáját adja.**” (EGW: JÉ, 91.)*

„Krisztusnak az emberi természet gyengeségében kellett találkoznia annak a valakinek a kísértésével, aki egy magasabb rendű természetnek a hatalmával rendelkezik, amelyet Isten az angyalok családjának adományozott. De Krisztus emberi természete isteni természettel egyesült, és ezzel az erővel el tudta viselni mindazt a kísértést, amit Sátán felvonultatott ellene, sőt, meg tudta tartani lelkét a büntől érintetlen állapotban. Ezt a győztes hatalmat ajándékozta Ádám minden fiának és lányának, akik hit által elfogadják jellemének igazságát.” (EGW: RaH, 1909. január 28.; idézi SDA BC, 7/a. 927.)

A győzelemhez tehát Jézusnak is isteni erőre volt szüksége, hogy el bírja viselni azokat a kísértéseket, amelyeket Sátán felvonultatott ellene. Az isteni erő azonban nem a saját isteni

ereje volt, mert azt nem vehette igénybe a Sátán elleni küzdelemben. Jézusnak úgy kellett győzni Sátán ellen, azon a módon, ahogyan mi is győzhetünk.

*„Amikor Krisztus lehajtotta fejét és meghalt, Sátán királyságának oszlopait a földre rántotta magával. Legyőzte Sátánt ugyanabban a természetben, mint amely felett Sátán az Édenben győzelmet nyert. A ellenséget emberi természetben győzte le Krisztus. A Megváltó istenségének ereje, hatalma el volt rejtve. **Emberi természetben győzött, erőért Istenre támaszkodva. Ez a kiváltság mindenkié!**”*
(EGW: SDA 5BC, 1108)

*„Jézust nem befolyásolták Sátán mesterkedései. Nem egyezett bele a bűnbe. Még gondolatban sem hajlott a kísértésre. Ez történhet velünk is. Krisztus emberi természete egységben volt istenségével, **a benne lakozó Szentlélek vértette fel a küzdelemre.**”* (EGW: JÉ, 94,4.)

*„Kiállt minden olyan próbát, amely minket is érhet, és a maga részére nem vett igénybe olyan erőt, amelyet Isten nem kínál fel nekünk is ingyen. **Emberként találkozott a kísértéssel, és legyőzte azt az Istentől kapott erő által.**”*
(EGW: JÉ, 16,f.)

Jézus győzelmének törvényszerűségében van egy másik pont is, amit példaként szeretne elénk állítani, hogy mi is győztesek lehessünk. Ne álljunk szóba a kísértővel. Ha ez mégis megtörténik, akkor mindig az Isten Igéje képezze a kísértőnek adott válaszunkat.

„A kísértő gyakran hozzánk is úgy jön, mint Krisztushoz, felsorakoztatja gyengeségeinket, hibáinkat. Reméli, hogy elcsüggesztheti a lelket, megingathatja az Istenbe vetett bizalmat. Ekkor biztos benne, hogy zsákmányát megszerzi. Ha a kísértőt úgy fogadnánk, ahogyan Jézus, akkor sok vereséget elkerülhetnénk. Ha szóba állunk az ellenséggel, előnyt adunk neki.” (EGW: JÉ, 92.)

„Milyen eszközökkel győzött Jézus a Sátánnal szembeni küzdelemben? Isten szavával. Csak az Ige által tudott ellenállni a kísértésnek. »Meg van írva« (Mt 4,4) – mondta. Minket pedig megajándékozott »igen nagy és becses ígéretekkel; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülve a romlottságot, amely a kívánságban van e világon« (2Pt 1:4). Isten Igéjének minden ígérete a mienk. Élnünk kell minden egyes Igéből, amely Isten szájából származik. Ha kísértés ostromol, ne tekintsünk a körülményekre vagy saját gyengeségünkre, hanem az Ige hatalmára! Annak minden ereje a tiéd.” (EGW: JÉ, 95.)

„Sátán senkit nem győzhet le saját beleegyezése nélkül. A kísértő nem kapott hatalmat az akarat irányítására, sem pedig a bűn kikényszerítésére. Elcsüggeszthet, de nem szennyezhet be. Meggyötörhet, de nem fertőzhet meg. Az a tény, hogy Krisztus győzött, öntsön bátorságot követőibe, hogy hősiesen küzdjenek a bűn és a Sátán ellen!” (EGW: NK, 454.)

A Jézushoz hasonló győzelem lényegét tehát a következőképpen összegezhethetjük. Jézus az elérendő célt, a szent élet példáját álltja elénk. Csak azért győzhetett, mert emberi természete teljesen egyesült az isteni természetével, s csak ezzel a többlettel volt képes győzni. Az isteni természettel való egyesülés azonban nem a saját isteni személyiségére vonatkozik, hanem a Szentlélekkel való egységére. Győzelmeihez ugyanis kizárólag a Szentlélek által biztosított erőt vehette igénybe. Jézus azért tudott győzni, mert nem állt szóba a kísértő által felkínált lehetőségekkel, mindig az Isten Igéjét állította önmaga és a Sátán közé.

A megtérésünk és újjászületésünk alkalmával Isten bennünk is egy új belső embert teremtett, ami bennünk is az isteni természet részeként van jelen, hiszen ez az *„új ember, az Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben”* (Eféz. 4,24.). Ezért a mi emberi természetünknek, a teremtettségünkől eredő személyiségünknek is egyesülni kellene ezzel a bennünk

megteremtett „új ember”-rel. Ha pedig ez a két természet bennünk is mindig egységben tudna maradni, akkor Sátán tehetetlen ellenséggé állna velünk szemben.

A mi kudarcunk mindig abból ered, hogy elszakadunk attól a forrástól, Aki képes volna megőrizni bennünk ennek a két természetnek az egységét. Pál apostol ezért írta azt: *„adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben; Hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben;”* (Eféz. 3,16-17.). Csak a bennünk lakozó Krisztus képes ezt az egységet bennünk megtartani, nála nélkül pedig *„semmit sem cselekedhettek”* (Jn. 15,5.). Vagyis amit példaként, elérendő célként állít elénk, abban minden segítséget meg akar adni számunkra. Csak rajtunk múlik, hogy miként élünk ezzel a felkínált kegyelemmel és lehetőséggel.